

[Formanden.]

Kongeriget Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland om afgrænsning af den kontinentale sokkel under Nordsøen undertegnet i København den 28. januar 1971.

Udvalget angående Nordisk Råds beretning har afgivet betænkning over beretning angående Nordisk Råds 17. og 18. session. Eksemplarer vil blive omdelt.

Medlem af folketinget Dagmar Andreasen har meddelt mig, at han ønsker til indenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren overveje at gå ind i et aktivt oplysningsarbejde for sundere levevis?“

Medlem af folketinget Henning Andersen har meddelt mig, at han ønsker til finansministeren at stille følgende spørgsmål:

„Kan ministeren oplyse, hvornår der kan ventes fremsat lovforslag om ophævelse af dobbeltbeskatningen af aktieudbytter?“

Spørgsmålene vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Skriftlig fremsættelse af forslag.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Jeg tillader mig herved at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af overenskomst mellem Kongeriget Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland om afgrænsning af den kontinentale sokkel under Nordsøen undertegnet i København den 28. januar 1971.

Denne aftale er slutstenen på en efterhånden langvarig sag, der omsider ser ud til at have fundet sin løsning. Det er glædeligt, at det ved fredelige midler og i gensidig forståelse er lykkedes de tre lande Danmark, Tyskland og Holland at nå frem til et resultat, som forekommer acceptabelt for alle tre lande.

I maj 1963 gav folketinget sin tilslutning til, at regeringen ratificerede sokkelkonventionen af 1958, og året efter blev der indledt forhandlinger med Forbundsrepublikken Tyskland om afgrænsningen af det danske og tyske sokkelområde. Disse forhandlinger blev senere ført på tresidet basis sammen med Holland, der i forhold til Tyskland

befandt sig i en faktisk og retlig situation, der var meget lig Danmarks.

I modsætning til Forbundsrepublikken havde både Danmark og Holland ratificeret sokkelkonventionen og var af den opfattelse, at denne konvention var udtryk for allerede gældende folkeret og som sådan bindende for Tyskland, selv om Tyskland kun havde undertegnet og ikke ratificeret konventionen. Denne opfattelse byggede dels på konventionens tilblivelseshistorie og dels på den tilslutning, den havde fundet blandt FN's medlemslande. Som konsekvens heraf hævdede Danmark og Holland, at konventionens afgrænsningsprincip, det såkaldte ligeafstandsprincip, måtte lægges til grund ved afgrænsningen over for Tyskland.

Fra tysk side havde man imidlertid en anden retlig opfattelse af afgrænsningsproblematikken, idet man fandt, at konventionen ikke var udtryk for gældende folkeret, og at ligeafstandsprincippet i det konkrete tilfælde ville føre til et for Forbundsrepublikken ubilligt resultat, idet Tyskland ville blive afskåret fra sokkelområder længere ude i Nordsøen, der efter tysk opfattelse naturligt måtte betragtes som tilhørende Tyskland. (En afgrænsning efter ligeafstandsprincippet er vist på den til forslaget knyttede skitse).

Da der ikke gennem forhandlingerne kunne opnås et resultat, indbragte parterne i fællesskab sagen for Den internationale Domstol. Dommen, der blev afsagt den 20. februar 1969, gik ud på, at konventionens ligeafstandsprincip ikke var bindende for Tyskland, og at der ikke eksisterede noget andet afgrænsningsprincip, der ubetinget skulle finde anvendelse. Domstolen fastslog, at en løsning måtte tilvejebringes ad forhandlingsvejen, og opstillede en række principper, som parterne skulle lægge til grund under fornyede forhandlinger med henblik på at nå frem til en for alle tre lande rimelig og retfærdig løsning.

På grundlag af dommen førtes herefter fornyede forhandlinger mellem de tre lande, og i foråret 1970 var parterne nået frem til et kompromis om afgrænsningen, som blev nærmere udformet i aftaletekster i løbet af sommeren. Dette kompromis indebærer, at det tyske sokkelområde forøges fra 23.600 km² (i henhold til ligeafstandsprincippet) til 35.600 km². Af denne forøgelse på